

Feestje

Dit verhaal is wóórd voor wóórd waar. Ik steek er mijn rechterhand voor in het vuur en dat wil wat zeggen, want daar moet ik mee schrijven.

Vrijdag in de namiddag hadden wij een paar gasten bij ons thuis uitgenodigd, voor een glaasje met toebehoren. Om te beginnen Ro Mogen-dorff, omdat zij zo lief en vurig is en zo prachtig kan tekenen. Voorts, aan de zijde van zijn vrouw, de jonge graficus Aat Veldhoen die, zoals u weet, zijn rota-prenten op een bakfiets op straat laat verkopen voor drie gulden. En ten derde Robert Jasper Grootveld en zijn vrouw, omdat eerstgenoemde Veldhoens rijdende kunsthandel, met even grote vlijt als vriendentrouw door Amsterdam heeft gevoerd. Het borreltje was bedoeld om over een en ander nog wat na te praten en (eventueel) na te lachen.

Het zou om vijf uur beginnen. Om kwart voor vijf heerste in ons huis de sfeer, die aan iedere cocktailparty vooraf gaat. De vrouw die kaas in blokjes snijdt en nootjes op bordjes rangschikt. De man die trap op, trap af gaat om de flessen te halen. Toen ik eindelijk even zat, ging de telefoon en zei een opgeruimde stem:

„Hoofdbureau van politie. Meneer, er zou, geloof ik, bij u ene meneer Grootveld een borreltje komen drinken, maar dat gaat niet door, want we hebben hem zojuist ingesloten, omdat hij nog twaalf dagen te goed heeft.”

Nu verschijnen er wel eens meer stellig verwachte gasten niet op cocktailparties. In een Gooise villa kan het voorkomen dat Piet niet komt, omdat hij, even voor vijven, onder medeneming van een aan de firma toebehorend miljoen, met de noorderzon naar Zuid-Amerika is vertrokken. Maar zelden wordt de gastheer dan door de politie telefonisch van zijn verhindering verwittigd. Hij leest het later wel in de krant — dat Piet voortvluchtig is of dat hij, als ze 'm gegrepen hebben, blijkbaar tòch niet zo op rozen zat, als het geïllustreerde weekblad nog onlangs in natuurlijke kleuren wilde doen geloven. Maar ik leef gelukkig in Amsterdam. De functionaris van het hoofdbureau zei dat hij alleen belde, omdat de heer Grootveld, die zijn twaalf dagen moet zitten omdat hij met grote hardnekkigheid, het woordje „kanker” schrijft op alle reclameplaten voor sigaretten, zich bezorgd maakte over het lot van Veldhoens prentenbakfiets die nu, onbeheerd, voor de woning van de ingeslotene in de Jordaan geparkeerd stond.

stond.

www.iisg.nl/grootveld/

„En hij is bang dat de jongetjes uit de buurt 'm misschien gaan sloven”, zei het hoofdbureau. „Vandaar dat ik even bel.”

Ik vond het eigenlijk wel jofel van het hoofdbureau.

„Bedankt voor de mededeling”, zei ik. „Ik zal er in berusten dat ik één gast minder heb, maar zijn reden van verhindering is in elk geval dringend. En ik neem aan dat jullie hem voor dat borreltje niet even kunnen loslaten.”

„Nee meneer”, antwoordde de politieman, „Maar als u er echter mee zit, wil ik hem wel even komen vervangen.”

„Dat is een charmant aanbod”, zei ik. „Maar er komt ook een al wat oudere dame en die zou, als u onverhoeds in volledige oorlogsbepakking binnentrad, misschien een beetje schrikken.”

Het hoofdbureau lachte.

„Ik heb op 't moment maar een gewoon sturka pakkie aan”, zei hij, „Trouwens, het was maar een geintje, want ik ben in dienst.”

Dat was dan dat. Aat Veldhoen verscheen en we gingen samen de bakfiets even regelen. Onderweg vertelde hij mij dat hij de kantonrechter, die binnenkort in een schriftelijk vonnis zal moeten uitmaken of enige, door de zedenpolitie van de kar geplukte prenten, al of niet zinneprikkend zijn voor onze jeugd, na de zitting had opgebeld om hem te vragen of hij zijn portret mocht tekenen, want zijn collectie bevat wél reeds een paar pastoors en een motor-agent, maar nog geen kantonrechter. De magistraat reageerde vriendelijk, maar wilde de zaak eerst eens met zijn kinderen overleggen.

Terug in huis verliep het feestje erg aangenaam. Alleen de gedachte dat Robert Jasper Grootveld door het herhaaldelijk noteren van een mededeling die volgens vele gezaghebbende geleerden een waarheid als een koe is, nu kurkdroog in de lik zat, bewolkte onze vreugd. Mijn vrouw vond de oplossing. In een grote zak deed zij alle brokjes kaas, nootjes en zoute koekjes die hij had kunnen genieten als hij niet elders was opgehouden, en die zak heb ik de volgende morgen naar kamer 144 van het hoofdbureau gebracht. Een uiterst zakelijke wachtmeester van de recherche hoorde mijn explicatie aan, keek nog even of tussen de borrelhapjes geen vijlen of springstoffen waren verstopt en zei toen:

„In orde. We zullen 't hem geven.”

Ach, Amsterdam is toch wel een fijne stad.

KRONKEL